

‘Eerst wordt de lucht donker.’

‘Uiteraard.’

‘Daarna komen ze uit de grond, en als je een bepaald soort mens bent trekken ze je mee naar beneden, waar je lichaam wordt verteerd.’

Ze kwamen bij het hek van de kraal. Kate maakte het open en liet haar broertje eerst naar binnen.

‘En volgens mij ben jij zo’n soort mens,’ zei hij.

Terwijl hij vooruitrende, zijn laarzen soppend in de modder, schoof ze de grendel weer op zijn plaats. Ze liep verder en zag hem onder het lage dak van het hok duiken en met zijn vrije hand een klap tegen de houten dwarsbalk geven. Haar broertje was elf en werd elke dag blakend van energie wakker. Alles wat hij die eerste paar uur zag – grafstenen van huisdieren, stapels houtblokken, rijp – verdiende een high five.

‘Ik ga jullie kop d’r af melken,’ liet Albert de geiten weten. ‘Ik ga jullie doodmelken.’

Hij leek inderdaad wel wat op een klein Mager Heintje, vond ze, met zijn donkerblauwe poncho met capuchon, en die emmer om verse zielen in te doen. Ze stapte ook het hok binnen en ging op een laag krukje naast Belona zitten, haar lievelingsgeit, een vier jaar oude Alpine met witte poten en een zwarte kommavormige sik, die met een touw om haar nek tegen de achterwand stond. Ze stampte met haar hoe-

ven terwijl ze uit haar voerbak at. Belona stond bekend om haar bokkigheid 's ochtends; dat verklaarde voor een deel Kates affiniteit met haar.

Albert praatte onder het melken. '... dus ze heeft een hele grote foto van wat er in het middelpunt van het heelal te zien is, en dat zijn eigenlijk een paar ogen – twee grote boze ogen...'

Kate probeerde niet te luisteren. Ze kneep, trok, perste met haar vingers van wijsvinger tot pink en concentreerde zich op het geluid van melk op metaal; het geluid werd langzaam doffer naarmate de emmer zich vulde. Ze hield haar oor tegen Belona's zij en luisterde naar het gegorgel in haar buik. Het rijzen en dalen van de ademhaling van de geit.

'... en onderzoek heeft uitgewezen dat je wel dag met je handje kan zeggen tegen de zwaartekracht en de tijd en de universiteit en...'

'Albert.'

Hij hield op met praten, maar ze wist dat het georeer in zijn hoofd gewoon doorging, ononderbroken. Ze begon in een ritme te komen, tweehandig, en haar vingers werden eindelijk warm. Ondertussen bespeelde haar broertje zijn geit alsof het een flipperkast was.

'Eén-nul,' zei hij, terwijl hij zijn emmer en zijn krukje opakte en naar de andere kant van het tussenschot liep. Hij zette een voerbak voor Babette neer en ze begon meteen te eten.

Belona sribbelde wat tegen; haar poten schokten en ze trapte tegen de emmer. Met haar knokkels streelde Kate de kwastjes die aan de kaak van de geit hingen, boog zich naar voren en fluisterde iets tegen haar.

'Wat zeg je?'

'Niets.'

‘Ben je verliefd op Belona? Mag best, hoor. Papa en mama vinden het niet erg. Die hebben nergens een probleem mee. Die willen gewoon dat je een liefdevolle relatie hebt.’

Belona gaf een trap tegen de emmer, waardoor de helft van de melk in het stro en de modder terecht kwam. Kates kaak verstrakte.

Haar broertje had jarenlang woorden afkomstig van internationale bezoekers van de gemeenschap verzameld en beschikte over een heel arsenaal aan exotische beledigingen. Hij maakte een afkeurend tonggeluidje en voegde haar iets lelijks toe in het Bengali.

Het begon net licht te worden. Er hing een geur van hooi en stront. Hoeven klepperden op de stenen. Vanuit het donkere kot kon ze zien dat de regen nog steeds in de kraal neer viel en de gaten vulde die door hun laarzen waren achtergelaten.

Terug op het erf goot Albert zijn emmer leeg in een gedeukte melkbus. Spatjes modder en vuil camouflerden zich tussen de sproeten op zijn gezicht. Zijn rechteroorgat, zag ze, zat vol zand. Ze had vaak geprobeerd hem ervan te overtuigen dat iemand die in een leefgemeenschap was grootgebracht de plicht had om stereotypen te bestrijden door, net als zij, een uitzonderlijke mate van hygiëne te betrachten. Albert was niet geïnteresseerd. Hij wilde een lichaam dat stonk, controleerde regelmatig zijn oksels en voorhuid – wachtend op de grote dag – en rook aan zijn vingertoppen als een sommelier aan een goed glas wijn.

Ze wachtte even en zei toen ‘tik’, wat het signaal was. Hij keek haar aan, knipperde met zijn ogen, zei ‘tak’, en begon te rennen. De lege emmer kletterde op de stenen.

Ze sprintten slippend over het grind naar de voorkant van het huis en door de open dubbele deur naar binnen, de brede

trap op, zij aan zij, een modderspoor over de overloop, nog een trap op en toen de grote gemeenschappelijke badkamer in. Ze was hier te oud voor, maar ze betwijfelde of hij zonder haar ooit schoon zou worden. Ze kleedden zich zo snel mogelijk uit.

Kate ging op het bankje zitten en trok haar modderlaarzen uit, daarna haar sokken. Ze knoopte haar spijkerbroek los en liet hem op haar voeten vallen. Albert zat op één knie en was druk in de weer met zijn veter, die hij eindelijk had leren strikken, maar te goed. Kate draaide zich om en trok in één keer haar trui en T-shirt uit, en onthulde daarmee drie puistjes midden op haar borstbeen, en haar borsten, ook al probeerde ze die door haar lichaamshouding te verbergen en droeg ze een verhullende beha. Toen Albert zag dat zijn zus al in haar ondergoed stond, begon hij als een bezetene te duwen en te trekken, schopte tegen zijn schoenen en bleef met zijn capuchon achter zijn hoofd haken, een forel aan de lijn, spartelend op de tegels. Ze ging weer op het bankje zitten en trok gebukt en wel haar lange thermo-onderbroek en gewone onderbroek uit. Kates haar, dat tot op haar schouders hing, had de kleur van roest, hoewel het op het doosje ‘vampierrood’ was genoemd. Ze verfdde haar schaamhaar ook. Ze maakte haar beha los, stapte over Albert heen, die zich net van zijn schoenen wist te bevrijden, ging onder de douchekop staan en draaide het kraanwiel naar stuurboord. Het applaus van water stroomde over haar heen. Slib en modder en hooi kolkten met de klok mee naar de afvoer.

‘Stap maar weer over op klittenband,’ zei ze.

Het wezen antwoordde in het Maleisisch.

Eindelijk kreeg Albert zijn trui uit en wurmde zich uit zijn broek en onderbroek. Kate keek naar zijn magere porseleinwitte lijf, de voltallige bezetting van zichtbare ribben, heup-

beenderen scherp als vuursteen, rode knieën, pikkie als een geknapte ballon.

‘Koud, koud, koud,’ zei hij, en hij kwam overeind en dook onder het water. Kate deed met de gratie van een matador een stap naar achteren en stak haar armen omhoog om aanraking te vermijden. Hij wipte van de ene voet op de andere in de stoom. Zijn kippenvel verdween. Het water aan hun voeten kreeg de kleur van de vloeistof boven op Patricks zelf-gemaakte yoghurt.

‘Tik tak,’ zei Albert. ‘Hoe lang hebben we nog?’

‘Een minuut, minder misschien.’

De gemeenschap maakte gebruik van een boilertje van veertig liter op zonne-energie dat er gauw de brui aan gaf en nu, eind april, zichzelf zou overtreffen als het vier mensen schoon kreeg.

Wanneer de douche ‘omsloeg’ en ijskoud heuvelwater begon te spuiten, was het gegil van bezoekende backpackers tot achter in de tuin te horen. Kate en Albert wisten dat er alleen tijd was voor het hoogstnoodzakelijke. Geen scrub, geen conditioner.

‘Niet lang meer,’ zei Kate. ‘Je weet wat je te doen staat.’

Albert boog zijn hoofd. Ze kneep een handvol shampoo van eigeel en havermout uit de fles, kletste dat op zijn hoofd, wreef het snel in en nam hem onder vuur met de douchekop.

‘Jij bent klaar. Nu ik.’ Kate liet haar hoofd goed nat worden, nam een klodder van de grijze shampoo en smeerde die erop. ‘We hebben een probleem,’ zei ze. ‘Geen schuim. Zoek de contrabande.’

Verstopt tussen de hoge lotions en crèmespoelingen op een hoekplankje tegen de achterwand van de cabine vond Albert een reisflesje Pantene dat een van de wwoofers mee naar binnen had gesmokkeld. De shampoo bloeide op tot

schuim op haar hoofd. Haar broertje keek toe hoe het langs haar rug en billen en benen naar beneden gleed. Ze voelden de watertemperatuur dalen.

‘Hoe lang nog?’ vroeg hij.

‘Seconden.’

Ze begonnen samen af te tellen.

‘Vijf, vier...’

Kate nam gauw haar oksels onder handen.

‘... drie, twee...’

Ze stapten onder de douche vandaan, zeepblind, en zochten op de tast de kledingstang, met uitgestrekte armen als ondoden. Op het moment dat de ijskolom neerdaalde, sloegen ze een handdoek om zich heen. Kate stak een arm naar binnen en draaide de kraan dicht.

Ze gingen hijgend op het met kurk beklede bankje zitten, ingepakt en wel, Kates handdoek boven haar borsten omgerold. Hun ruggen maakten natte vlekken op het bloemetjes-behang.

Na een tijdje spreidde Albert zijn handdoek midden op de badkamervloer uit.

‘Albert, doe nou niet, alsjeblieft.’

Hij rolde zich op tot een bal op de handdoek, met zijn hoofd tussen zijn knieën. Kippenvel verspreidde zich over zijn armen en benen. Ze telde de tanden van zijn ruggengraat.

‘Wat ben ik?’

‘Te oud hiervoor.’

‘Wat ben ik?’

‘Irritant.’

Hij bibberde een beetje. ‘Née. Wat ben ik?’

‘Een bom?’

‘Nee. Nog een keer raden.’

Voor Kate waren deze momenten ná het douchen het eigenlijke probleem. Hij zag eruit en gedroeg zich nog steeds als een kind, maar op de een of andere manier zag ze de vet-tige hand van de puberteit al op zijn schouder. En ze wist wel zeker dat ze de badkamer niet met haar broertje wilde delen als het eenmaal zover was. Dit moest de laatste keer zijn; ze kon het niet meer opbrengen.

‘Een tumor?’

‘Nog een keer.’

‘Een zak met botten?’

‘Nee.’

‘Een lege dop?’

‘Nee, meneer.’

‘Een mislukt experiment?’

‘Nee.’

En je kon je natuurlijk afvragen wat de jongens op school zouden zeggen als ze wisten dat dit gebeurde. *Zeep jij je in met je broer samen? Doen ze dat zo in een commune? Gestoord...*

Donder op, waag het niet om over mij te oordelen, dacht ze, en ze nam zich voor om die woede straks mee naar school te nemen. De afgelopen zeven maanden had ze lessen gevolgd aan het Gorseinon College, waar ze zich voorbereidde op het eindexamen Engels, politicologie, geschiedenis en sociologie, omdat er geen volwassenen in de gemeenschap waren die ze ‘specialistisch’ genoeg vond om haar les te geven. Voor die tijd had ze al haar scholing in de gemeenschap gehad – met haar broertje samen – en zoals wel vaker voorkomt bij kinderen die thuisonderwijs hebben gehad, lagen ze behoorlijk voor op hun door de overheid opgeleide leeftijdsgenoten. Ze was naar school toe gegaan in de verwachting dat die geheel bevolkt zou zijn met seksuele roofdieren en intelligentie hatende sukkels en had als gevolg daarvan

met bijna niemand gesproken. Haar eerste semester had in het teken gestaan van het snel van de ene les naar de andere lopen met een nietsontziende zwembadpas, het meebrengen van vegetarische lunches in intimiderend tupperware en héél hard werken. Als gevolg daarvan had er ook niemand met haar gesproken. Aan het begin van het tweede semester had ze een voorwaardelijk aanbod van Cambridge en Edinburgh en een onvoorwaardelijk aanbod van Leeds gekregen, wat haar sterkte in de overtuiging dat ze er goed aan had gedaan om geen vrienden te maken. De keerzijde was dat ze niemand had tegen wie ze daadwerkelijk kon zeggen: Donder op, waag het niet om over mij te oordelen.

‘Ach nee, wacht eens even,’ zei Kate, puffend aan een denkbeeldige pijp. ‘Ben je... een zwerfkei?’ Hij was altijd een zwerfkei. Hij zei niets. Hij vond het niet leuk als ze het te snel raadde.

‘Oké. Ben je de laatst overgebleven mens?’

‘Nog niet.’

‘Of ben je een zwerfkei?’

‘Ja!’ zei hij, en hij ging staan en stak zijn handen in de lucht. Zijn tepels waren net sproeten. ‘Ik ben een zwerfkei!’

Ze raapte zijn handdoek op en sloeg die om hem heen.

‘Geweldig. En nu wegwezen.’

Albert deed de deur open en rende de gang in. Ze trok haar ochtendjas aan en ging haar haren te lijf met de handdoek. Er kwam een *tak tak tak*-geluid uit de kamer naast haar, de slaapkamer van haar ouders. Ze wist wat dat betekende: de gemeenschap had pas weer een van haar open dagen gehouden om aan nieuwe leden te komen. Bij die gelegenheden werd de boerderij overspoeld door allerlei vage en vrolijke rugzaktoeristen en vaak ook een undercoverjournalist die zich voordeed als onderwijzer. Om fulltime lid te worden

moest je je opgeven als vrijwilliger (en kutklusjes doen: gereedschap schoonmaken, compost keren, eindeloos wieden), daarna kreeg je een eerste kort sollicitatiegesprek, dat, als je werd goedgekeurd, gevolgd werd door een verblijf van minimaal twee weken (aanbevolen werd zes weken), daarna een afkoelperiode van minstens een maand, en dan nog een tweede, uitgebreider sollicitatiegesprek om te beslissen over fulltime geschiktheid. Het was een onmiskenbare machtstrip voor de commissie, met name voor Kates vader, Don Riley, die, nog steeds niet verzoend met het feit dat hij op zijn achttiende was afgewezen door Oxford, een groot behagen schepte in het bedenken van vragen.

V: Als de stroom uitvalt, en het is binnen en buiten koud, hoe droog je dan je kleren?

(A: Waslijnen in de tunnelkassen.)

V: Als je voor de gemeenschap een maaltijd zou moeten bereiden met producten van het seizoen, wat zou je dan maken?

Arlo Mela stond erom bekend de enige te zijn geweest die, na hooggegrepen culinaire beloften tijdens het sollicitatiegesprek, daadwerkelijk een fenomenale chocolademillefeuille had weten te bereiden.

‘Nieuwe leden moeten realistische verwachtingen van ons hebben, en van zichzelf,’ was de manier waarop haar vader het verwoordde. ‘Pas op voor vreemden die bouillabaisse beloven.’

De combinatie van een meedogenloos selectieproces en een grote kans op geestesziekte onder de sollicitanten had in de loop der jaren interessante correspondentie opgeleverd. De gemeenschap stuurde een stijve, bureaucratische standaardreactie op alle scheldbrieven. *Dank u voor uw openhartige terugkoppeling...* Hun vader had echter een dunne huid

als het om kritiek op de gemeenschap ging – hij vatte alles op als een persoonlijke aanval – en schreef graag reacties, ook al verstuurde hij ze nooit. De typemachine zorgde voor maximale ontlading van spanning. Tak tak. Op vergelijkbare wijze wist ook iedereen het als hun moeder boos was, omdat er dan een stapel versgehakt hout in de schuur kwam te liggen.

De gemeenschap had een gastenboek en een scheldboek, en dat laatste bevatte de beste citaten uit twintig jaar incidentele hatemail. Tot de hoogtepunten behoorden een tekening van de schuur in vlammen en een uitgebreide lijst met beledigende anagrammen van namen van bewoners. Beide boeken lagen ter inzage in de toegangshal om de verwachtingen van nieuwe bezoekers te reguleren.

Maar toen Kate de slaapkamer van haar ouders binnenliep, zag ze dat het haar moeder was die, helemaal aangekleed, aan haar bureau in de hoek op de beige Smith Corona zat te tikken. Haar donkere haar hing tot aan haar oksels en viel uiteen boven haar schouders. Ze droeg een wollen trui met de kleur van margarine. Kate zag haar wijsvinger een letter op het toetsenbord zoeken, erboven hangen, en toen neerkomen. Zodra tot haar doordrong dat haar dochter achter haar stond, hield Freya op met typen en legde haar handen op het bureau.

‘Wat is er aan de hand?’ zei Kate, en ze masseerde haar moeders verkrampte schouders. Ze las de brief, als die zo genoemd kon worden. Er stonden maar twee woorden, ‘Beste’ en ‘Don’.

Kate draaide zich om naar haar vader, die rechtop in bed zat, met zijn rug tegen het hoofdbord. Hij had altijd twee kussens onder zijn rechtervoet, want hij zei dat die moest ‘afwateren’. Hij had een grote schipbreukelingenbaard,

slecht onderhouden, een trofee van onbemiddelbaarheid. Zijn kinderen hadden geen idee of hij een krachtige of een slappe kin had.

‘Pap, waarom ben je niet op?’

‘Ik ben op,’ zei hij, wat hetzelfde was wat Kate zei wanneer ze nog niet op was. Hij was in zijn pyjama.

Het was niet ongewoon dat haar ouders het met elkaar aan de stok hadden, het was wel ongewoon dat dat stil-tjes gebeurde. Zelfs als Kate op de een of andere manier door de oorspronkelijke ruzie heen had geslapen (wat niet zo makkelijk was, met dat dunne wandje dat hun kamers scheidde), dan nog zou ze verwacht hebben dat haar moeder een deur verder was gegaan en haar wakker had gemaakt, gewoon om het te vertellen. Sinds Kate in de puberteit zat, sprak haar moeder in volstrekte openheid met haar – dat gold zowel voor de relatie tussen haar ouders (*Mam, wil je het alsjeblieft geen relatie noemen. Jullie zijn getrouwd*) als voor de gemeenschap in het algemeen. Haar moeder was degene die Kate verteld had dat Patrick Kinwood, van wie ze altijd had aangenomen dat hij geen cent te makken had en misschien zelfs een ex-dakloze was, regiomanager van een wenskaartenketen was geweest en dat hij, aangezien de gemeenschap een betaal-naar-draagkrachtsysteem hanteerde, verreweg het grootste bedrag per maand inbracht. Dergelijke onthullingen maakten deel uit van de reden waarom Kate en Freya echte vriendinnen waren. Echt bevriend zijn met haar eigen moeder begon voor Kate pas een probleem te worden toen ze andere Zuid-Welshes moeders en dochters tien passen bij elkaar vandaan door de stad had zien lopen.

‘Wat is er met jullie aan de hand?’ zei Kate.

‘Er is niks aan de hand,’ zei Don, die tegen het achterhoofd van zijn vrouw sprak.

Freya draaide zich niet om.

‘Oké, dan stop ik dit in de doos met verdrongen herinneringen.’

Kate liep naar haar eigen kamer en begon zich aan te kleden voor school. Ze probeerde ervoor te zorgen om niet als hippie te worden bestempeld en vermeed dus de geijkte stigma-uitlokkers – lange jurken, gebreide vesten, armbanden – waarvan ze er, beschamend genoeg, heel veel had. In de gang klonk het schurende geluid van iets zwaars dat over de houten vloer werd gesleept.

Ze droeg een smalle spijkerbroek die geen fietsknijpers nodig had, zwarte ademende sportschoenen, een flanelletje onder een houthakkershemd dat warm was maar makkelijk kon worden opengemaakt dankzij drukknopjes wanneer ze de hoge heuvels moest beklimmen, en een geel regenjack met een puntcapuchon waar haar vriendje een zwak voor had omdat het, zoals hij zei, de indruk wekte dat ze niet aantrekkelijk was, zodat andere jongens op het verkeerde been werden gezet. Ze deed haar kamerdeur weer open en trof daar een muur aan, onvakkundig opgetrokken uit schoendozen, bagage en de rieten verkleedmand.

‘Albert, ik ben al laat.’

‘Dit is geen uitgang,’ zei de muur.

‘Je weet dat ik het niet leuk vind om te gaan, maar het moet.’

‘Excuses voor het ongemak.’

‘Ik ga dit nu omvergooien, oké?’

Toen ze de dragende schoendoos wegduwde, viel het bouwsel de gang in. Albert stond een stukje naar achteren, in zijn ochtendjas, met de sombere blik van een kraker die de projectontwikkelaar ziet binnenkomen. Ze klom over de rotzooi heen en liep de trap af. Haar broertje klom over de

leuning en ging aan de handreling hangen. Zijn voeten bungelden. Ze stond onder hem, op de onderste trede.

‘Als je gaat, maak ik er een eind aan.’

‘Je zou helemaal niet doodgaan. Je zou waarschijnlijk niet eens je benen breken.’

‘Ik draai me in de lucht om zodat ik op mijn hoofd terecht-
kom.’

Ze zag dat de onderkant van zijn linkervoet nog steeds zijn begroeiing van wratten droeg. Hij had haar bezworen dat ze verdwenen waren. Ze nam het zich nogmaals voor: niet meer samen douchen.

Ze liep door de hal, zonder acht te slaan op een Portugese wwoofer die op de tegelvloer zat te huilen met de telefoon aan haar oor.

‘Je moet me alles vertellen!’ schreeuwde Albert toen zijn zus de voordeur opendeed. ‘Het is niet eerlijk als jij dingen weet en ik niet!’

Terwijl ze naar buiten liep, hoorde ze haar broertje roepen dat hij nu daadwerkelijk dood was. Zijn meest ambitieuze poging om te verhinderen dat ze naar school ging was een getypte brief geweest, zogenaamd van haar rector, die begon met:

Beste Kate,

Ik baal echt van jou.

Ze begreep wel waarom het moeilijk voor hem was. Nu zij er niet meer was, was er nog maar één ander jong iemand in de gemeenschap met wie hij lessen kon volgen, en dat was Isaac, die zes was. Het was nu heel anders dan toen Kate zo oud was als haar broertje en de gemeenschap vol zat met slimme, meertalige kinderen met schitterende namen. (Sta

op, Elisalex De Aalwis.) Met klassen van wel tien jonge mensen van allemaal verschillende leeftijden was de stof afgestemd op de intelligentste leerling, maar met eenvoudiger alternatieven. Hun scholing had een hoogtepunt bereikt met Arlo's inmiddels beruchte lessen over Italiaanse architectuur uit het cinquecento, die gepaard waren gegaan met discussies op hoog niveau over de villa's van Palladio en een ambitieuze poging om La Rotonda na te bouwen met lego. Een andere populaire les was Patricks inleiding op de middelpuntvliedende kracht geweest, die aanschouwelijk was gemaakt met behulp van onverschrokken jonge vrijwilligers met munten in hun zakken. Maar sindsdien was het aantal jonge mensen in de gemeenschap afgenomen, en de lessen behelsden tegenwoordig niet veel meer dan dat Albert en Isaac aan de eettafel rustig hun werkboekje zaten in te vullen.

Als eerste jonge persoon in bijna twee jaar tijd was Isaac hogelijk gewaardeerd om zijn gunstige invloed op het leeftijdsprofiel van de gemeenschap. Dat was de voornaamste reden waarom zijn moeder en hij hun proeftijd hadden overleefd en een sollicitatiegesprek hadden gekregen. Niemand had haar echt vertrouwd. In haar bagage zat een draagtas van Yeo Valley die de complete backlist bevatte van een pamflettenreeks getiteld 'Het paradigma verschuift niet uit zichzelf'. Het zat Kate dwars dat haar broertje geen andere vrienden had, maar ze kon ook niet haar eigen leven opgeven om hem bezig te houden.

Kate haalde haar fiets uit de schuur, het mandje al volgelden met boeken.

Na het ontbijt zaten Albert en Isaac naast elkaar in kleermakerszit op het Kirmantapijt in het klaslokaal, elk met een

kladblok. Albert probeerde uit de vrije hand een perfecte cirkel te tekenen. Isaac kloof op zijn potlood alsof het een maïskolf was. Hij had een pony tot halverwege zijn voorhoofd en een paar welgemikte sproeten. Door zijn opvallende witblonde haar, alleen maar mooier omdat het slecht geknipt was, en zijn weelderig rode lippen hadden volwasenen de neiging stil te vallen in zijn gezelschap.

Patrick ging voor de tv staan om zijn les te geven. Hij droeg een groene fleecetrui die zowaar, voor het eerst in meer dan tien jaar, niet naar bongwater rook. Patrick was achtenvijftig maar maakte een oudere indruk. Hij had een sympathieke, vormeloze neus, waterige ogen en grote vuurrode oren die heet genoeg leken om er sokken op te drogen. Na vijf dagen met een helder hoofd was hij blij dat hij de gelegenheid had om zijn intellectuele energie met anderen te delen. Het kwam tegenwoordig nog maar zelden voor dat de jongens een officiële les kregen, dus die waren ook opgetogen.

‘Oké, jongens,’ zei Patrick. ‘Hebben jullie wel eens een reclame gezien?’

‘Natuurlijk,’ zei Albert. ‘We zijn niet achterlijk.’

‘Ik heb er een gezien over mensen die in vliegtuigen werken,’ zei Isaac.

‘Ik heb er een gezien over deze voortreffelijke soep,’ zei Albert.

Patrick deed zijn handen naar voren. ‘Dus jullie hebben er niet veel gezien?’

Isaac schudde zijn hoofd, terwijl hij het potlood in zijn mond geklemd hield.

‘Mooi. En daarom is onze gemeenschap zo te gek. Maar belangrijk om te onthouden is dat reclames niet per se slecht zijn, je moet alleen weten hoe je ermee om moet gaan. We beginnen met iets makkelijk.’